

Hồi 3

Tam Ma Kim Đỉnh

Tôn Lan Đình lau thật sạch lớp rêu phủ, dọc hàng chữ nhỏ li ti ấy: “Đi qua đường này thấy hòn đá giống như tấm bia ta nổi hứng chỉ đề mấy chữ!” Dưới đó có kí tên Hoàng Sơn Nhất Hạc.

Tôn Lan Đình giật mình vì Vương thúc thúc chính là đệ tử cách đời của Hoàng Sơn Nhất Hạc, chàng vui mừng nghĩ thầm: “Bia này đã do sư tổ Vương thúc thúc lập nên thì nhất định ta đã tìm đúng tấm bia Vương thúc thúc định nói rồi!”

Chàng xem xét cẩn thận cả mặt trước mặt sau tấm bia nhưng chẳng thấy có gì khác lạ, chàng nhớ tấm bia trong Đoạn Trường cốc bị một chưởng của chàng đánh trúng liền xảy ra quái sự giúp chàng gặp được Si Tình cư sĩ, lần này sao chàng không thử đập một chưởng xem có gì khác hay không?

Nghĩ là làm liền, lập tức chàng vận kinh lực lên hữu chưởng, “bình” một tiếng chàng đập thẳng chưởng lực vào mặt bia, đá vụn bay tứ phía, chàng cũng bị sức phản chấn lùi lại hai bước.

Lung của tấm bia này là một phiến đá lớn nên không bị chưởng chàng đập vỡ vào cũng chẳng phát sinh chuyện gì quái lạ mặt bia chỉ bị chưởng chàng khoét một lỗ trúng ngay chữ Thần trong bốn chữ Vô Tự Thần Bi. Tôn Lan Đình chẳng thấy có hiệu quả gì mà còn phá hoại bút tích của lại của sư tổ lấy làm ăn năn bất giác đứng ngẩn người tại chỗ.

Đột nhiên chàng nhớ tới Vương Mai Sương sao chưa thấy đến, chàng vội quay đầu nhìn quanh, chẳng thấy bóng dáng nàng đâu. Chàng cả kinh vội nhìn về phía cũ tìm kiếm, chàng vừa định quay lại đường cũ bỗng nhìn thấy trong bụi rậm có cánh tay trắng muốt đưa tay vẫy chàng. Chàng định thần nhìn kỹ, thì ra Vương Mai Sương đang ẩn thân trong đó chăm chú nhìn về một hướng, chắc chỗ ấy có chuyện gì lạ, chàng lập tức vạch đám cây chằng chịt chui vào, ghé sát lại bên nàng chàng vội nhìn theo hướng nàng đang nhìn, chàng lấy làm kỳ:

- Thiên hạ sao lại có chuyện kỳ quái thế này, bọn khỉ vượn mà cũng biết xây thành tháp nữa sao? .

Thì ra trên một khoảng đất trống một bọn khỉ chồng lên cao thành một cái tháp toàn khỉ là khỉ con nọ chồng lên con kia dưới to hơn nhỏ dần rất khéo léo và không khác gì các tháp thật, quái lạ hơn nữa là những con khỉ ở tầng dưới cũng vẫn tiếp tục di động, cả tòa tháp khỉ ấy đột nhiên di động theo vừa di động vừa phát ra những tiếng hí hí rất buồn cười.

Vương Mai Sương ghé miệng vào tai chàng nói nhỏ:

- Chớ có lớn tiếng làm chúng kinh động!

Khoảng cách hai người cực gần nhau, khi hai người nói chuyện chàng người thấy một mùi thơm như lan như xạ từ thân thể nàng toát ra, mùi hương ấy quyến rũ quá chàng không dám nhìn.

Vương Mai Sương cười khúc khích:

- Ô! Nhìn chúng kìa, ta hỏi các hạ có nhìn thấy không?

Tôn Lan Đình đáp nhỏ:

- Nhìn thấy nhưng bắt quá tại hạ để ý đến khối đá bia kia hơn...

Bây giờ tòa tháp khỉ đã từ từ di động về hướng ẩn thân của hai người, Vương Mai Sương ghé sát đầu vào tai Tôn Lan Đình, nàng thì thào:

- Đừng nóng vội, chút nữa ta sẽ giúp các hạ tìm kiếm...

Lúc này nói miệng nàng thở vào cổ Tôn Lan Đình, chàng ngứa ngáy như bị kiến bò, bất giác quay đầu lại nhìn nàng thực là khéo hợp, miệng chàng vừa xoay lại liền chạm ngay vào đôi môi đỏ như thoa son của nàng.

Hai môi vừa chạm nhẹ vào nhau đồng thời toàn thân hai người như run bắn lên, như chạm vào điện, tức thì hai thân hình vội bắn ra hai bên tả hữu. Sau lưng Tôn Lan Đình là một thân cây, chàng chạm lưng vào thân cây ấy mạnh khiến tàng cây rung lên, cành cây lay động xào xạc. Vương Mai Sương khi vội né tránh cũng chạm vào một thân cây nhỏ thấp, cây cối lay động dữ dội, sau như trấn định, mặt nàng ửng đỏ, trừng mắt nhìn chàng:

- Ôi! Thật là đáng chết!

Tôn Lan Đình cũng đỏ bừng mặt vội nói:

- Tại hạ vô tâm, xin thứ tội vô lễ!

Vương Mai Sương lại trừng mắt:

- Không đùa với người nữa đâu!

Miệng nàng tuy nói như vậy nhưng thân hình không hề di động, một cảm giác kỳ lạ vi diệu lan rộng trong người nàng mà nàng chưa bao giờ cảm thấy. Tôn Lan Đình ngưng nghịu không biết làm sao cho phải, hốt nhiên chàng nghe ngoài bụi cây hình như có mấy tiếng cười ha hả như tiếng chuông rền.

Vương Mai Sương lại quát to:

- Người nào đó?

Vừa quát thân hình nàng vọt ra, Tôn Lan Đình sợ nàng thất thố cũng vọt ra theo. Không biết từ lúc nào cái tháp do những con khỉ lập thành tan vỡ, những con khỉ chí chóc phóng tẩn mạn lên các cành cây, chung quanh và cái chỗ tháp cũ ấy xuất hiện một lão Khất Cái ăn mặc lam lũ râu tóc bạc phơ rất dơ bẩn. Lão Khất Cái cười ha hả:

- Tiểu nha đầu, ai thật đáng chết? Cô bé không đùa đấy chứ?

Vương Mai Sương đỏ gay mặt:

- Thì ra là lão ăn mày, lão đáng chết, cô nương không đùa với lão đầu đấy!

Lão Khất Cái quay đầu nhìn Tôn Lan Đình khi nhìn thấy chàng xuất hiện liền sau đó, lão la lên:

- Hồng rồi, Kim Đồng Ngọc Nữ nhất tề xuống trần, thật là một đôi xinh đẹp!

Vương Mai Sương vừa thẹn vừa giận:

- Lão Khất Cái, người ta là đồ đệ của Thần Long tôn giả đấy, chớ có đùa đại!

Tôn Lan Đình đứng một bên ôm quyền thi lễ:

- Phải chăng lão tiền bối là một trong Võ Lâm Thất Tuyệt Bang chủ Cái bang Tang lão tiền bối?

Lão Khất cái quát to:

- Không phải, ta đi đây!

Lão tung thân "bình" một tiếng đụng ngay vào một gốc cây, lão dựa vào gốc cây hai mắt mở to thờ hồn hển chỉ vào hai người họ:

- Hay lắm, đẹp đôi lắm, một đứa đem Thần Long tôn giả ra dọa lão, một người đem bang chủ Cái bang áp chế lão.

Vương Mai Sương thấy lão làm bộ dạng kỳ quái liền bật cười khanh khách:

- Ai thèm dọa lão làm gì?

Lão khất cái giận dữ:

- Ngươi không dọa ta ư? Hay lắm, để ta tìm sư phụ ngươi hỏi cho ra lẽ!

Dứt lời, lão phi thân ra ngoài, ngoặt thân mấy cái liền tiếp mất dạng.

Tôn Lan Đình hỏi nàng:

- Đó phải chăng là đệ tử Cái bang?

- Lão ấy chính là trưởng lão Cái bang Ngô Ất, mỗi năm đều tìm đến đây hai lần thăm sư phụ ta và dẫn ta và tiểu sư muội vào rừng đùa giỡn với mấy con khỉ!

- Ủa! Vậy ra lão là sư thúc của Cái bang bang chủ?

- Đúng là lão, lão này phóng khoáng thích đùa giỡn chứ không thêm để ý gì đến bốn phận cả!

Ngừng lại một chút, Vương Mai Sương hỏi tiếp:

- Cứ nhìn thần sắc ca ca dường như chưa khám phá ra Vô Tụ Bi có gì bí mật?

Đột nhiên nàng đổi cách xưng hô gọi chàng bằng "ca ca" một cách thân mật khiến chàng ngỡ người một lúc lâu mới đáp được:

- Để tại hạ xem lại cẩn thận một chút nữa!

Wương Mai Sương đáp:

- Được, để ta giúp ca ca nghiên cứu kỹ xem sao!

Tôn Lan Đình dẫn nàng đến bia không chữ, Vương Mai Sương thảng nhìn qua, sửng sốt:

- Ủa! Ai xóa mất chữ "thần" trên bia vậy?

Tôn Lan Đình đứng chân đáp:

- Chính do ta!

- Các hạ sao làm vậy? Cứ theo sư phụ nói thì chữ viết trên bia này là bút tích của một vị tiền bối võ lâm đấy.

- Đúng vậy! Hoàng Sơn Nhất Hạc chính là sư tổ của Vương thúc thúc, không biết thúc thúc dặn tại hạ tìm cái bia này là có dụng ý gì?

Khi chàng và nàng đang chăm chú nhìn vào dấu chữ trên mặt bia bỗng ở sau lưng bia có mấy tiếng soạt soạt như tiếng con vật gì đó chuyển động. Tôn Lan Đình vội vàng động thân Long Hành Nhất Thức vòng ra sau lưng bia có một lỗ thủng to như chén, chàng cúi

xuống nhìn vào trong chỉ có một màu tối như mực, nhờ chàng đã uống được tinh chất của con Tích Dịch nên hai mắt sáng hơn người thường rất nhiều, trong bóng tối ám chàng nhìn thấy có một dải xám dài hơn thước đang di động trong ấy.

Chàng kêu to:

- Vương cô nương, trong này có rắn!

Vương Mai Sương lúc ấy cũng vòng ra bia nàng đáp:

- Các hạ giết chết nó đi!

Chớp nhoáng nàng rút trường kiếm sau lưng đưa cho Tôn Lan Đình, chàng nhận lấy thanh kiếm mới biết nó khá nặng chứng tỏ nội lực người sử dụng phải cao cường thâm hậu.

Lúc này chàng động thủ với nàng, nếu chưa được Sĩ Tình cư sĩ đã thông Sinh Tử Huyền Quan chưa chắc chàng đã là đối thủ của nàng được.

Chàng đút kiếm vào trong lỗ động ấn lực chém xuống con rắn, trong lỗ động ấy phát ra một tiếng xoẹt khá lớn, biết có chuyện không ổn chàng vội rút kiếm ra lấy làm kinh dị.

- Con rắn này răng sắc quá, nó cắn gãy cả mũi kiếm rồi!

Kêu xong chàng nổi giận lại thọc thân kiếm vào lần nữa, lần này chàng cẩn thận hơn, chàng thọc sâu kiếm vào lỗ động rồi mới ấn kính lực vào kiếm thân kéo thật mạnh về. Quả nhiên đúng theo ý chàng, một vật sáng lóe từ bên trong móc bay vọt ra. Tôn Lan Đình la to:

- A! Một thanh đoản kiếm.

Chàng mân mê thanh đoản kiếm lạ lùng trong tay, nó có cái cán bằng đá, thân kiếm dài chỉ độ hơn gang giống như một mũi chủy thủ nhưng lóe lên ánh sáng xanh biếc, cái cán của nó chạm trở rất tinh xảo cổ kính cho biết đó là một thần vật. Tôn Lan Đình cầm thanh kiếm cổ kính ấy chém nhẹ vào thanh kiếm đã bị gãy đầu của Vương Mai Sương, hai thanh kiếm chạm nhau ngân lên một tiếng dài, đoản kiếm dễ dàng cắt đứt thân kiếm nọ.

Vương Mai Sương thảng thốt:

- Thật là vật phi phàm, mới chém nhẹ đã đứt kiếm khác rồi!

Tôn Lan Đình không kém kinh ngạc:

- Tiếc rằng chúng ta không biết tên kiếm là gì!

- Không sao, lão Khất Cái vừa rồi uyên bác lắm, chúng ta quay về hỏi lão tất biết liền.

Tôn Lan Đình đưa kiếm cho nàng:

- Tại hạ lỡ làm gãy kiếm của cô nương, xin cô nương hãy giữ lấy đoản kiếm này.

Vương Mai Sương từ chối:

- Thôi đi, mai kia tiểu muội hạ sơn sẽ cùng bốn tẩu giang hồ với đại ca, cái gì của tiểu muội là của ca ca, ai giữ mà chẳng được...

Nói đến đó hai má nàng đỏ au như hoa đào mới nở, nàng liếc mau Tôn Lan Đình:

- Ừ, không nói chuyện với ca ca nữa!

Tôn Lan Đình ngẩn người không biết tại sao nàng lại vùng vằng như thế?

Vương Mai Sương cười khanh khách:

- Ca ca đừng ngẩn người như thế, ca ca đang cần tìm kẻ thù đương nhiên ca ca có quyền giữ thanh bảo kiếm ấy chứ?

Chàng đáp:

- Cô nương, như vậy khó coi lắm chẳng?

Vương Mai Sương vùng vằng:

- Tiểu muội bảo ca ca giữ thì ca ca cứ giữ, có gì là khó coi, ca ca đừng gọi tiểu muội là cô nương này cô nương nọ nữa có được không?

- Cô nương, như vậy phải gọi bằng gì?

- Ca ca còn gọi cô nương nữa tiểu muội về ngay bây giờ, năm nay ca ca bao nhiêu tuổi?

- Mười chín!

- Vậy ca ca lớn hơn tiểu muội một tuổi không đủ xưng là ca ca sao? Từ nay cứ gọi là Mai Sương muội muội còn tiểu muội gọi là Lan Đình ca ca. Hừ, có thế mà không biết!

Tôn Lan Đình thấy nàng xưng hô quá thân mật nhưng không dám từ chối miệng chàng ấp úng mãi:

- Cái đó... cái đó...

Nàng khịt mũi:

- Lại cái đó, cái đó... Xem bộ dạng ca ca buồn cười quá! Ca ca xem xét cái bìa kỹ lưỡng chưa?

- Chúng ta xem lại lần nữa thử xem!

Hai người lại xem xét cẩn thận khắp bìa, hoàn toàn không thấy có gì khác lạ.

Tôn Lan Đình thở dài:

- Xem mãi cũng vô ích thôi, chúng ta quay về đi!

Vương Mai Sương hỏi:

- Nếu không tìm ra dấu vết gì ở cái bia này, mai đây ca ca dự định ra sao?

- Ta muốn quay về Đại Ba sơn gặp sư phụ trước, sau đó tìm một nơi yên tĩnh khổ luyện võ công ta sẽ tái xuất giang hồ tìm dấu vết cừu nhân, dù cho có phải đi hết góc bể chân trời ta cũng không từ nan.

Vương Mai Sơn chau mày:

- Ca ca không sợ thời gian luyện công sẽ quá lâu ư?

- Ta tìm kiếm đã hơn một năm, nếu có bất trắc gì cũng đã xảy ra, gần đây ta tự thấy võ công ta không đủ để báo thù, rất cần phải khổ luyện thêm mới đủ là đối thủ của địch nhân!

- Nếu như ngay bây giờ ca ca gặp kẻ thù của ca ca thì sao?

- Nếu gặp bây giờ dù biết chắc chỉ là lấy trứng chọi đá, ta nhất quyết liều mạng.

- Mai kia tiểu muội hạ sơn nhất định sẽ giúp ca ca một tay!

Tôn Lan Đình hỏi lại:

- Bao giờ muội muội hạ sơn?

- Rất gần đây thôi, đến lúc ấy tiểu muội sẽ đi tìm ca ca.

Giọng nàng rất chân thật khiến chàng vô cùng cảm kích, Vương Mai Sương không nghe chàng đáp liền giận dữ:

- Ca ca không thích đi chung với tiểu muội phải không?

- Đâu có, mai kia luyện xong võ công nhất định ta sẽ tìm muội muội!

- Ca ca nhớ nhé, sau này chớ có thất tín!

- Đại trượng phu một lời nặng bằng núi, ta nào dám thất tín!

- Hay lắm, chúng ta quay về đi!

Khi họ vừa vào đến cửa nhà đã thấy lão khát cái Ngô Ất có mặt, lão cười ha hả nói to với Mạnh Ngọc Trân:

- Lão Man bà nhìn xem hai đứa trẻ có xứng đôi không? Bao giờ thì lão Man Bà định cho lão khất cái này uống rượu vui đây?

Tôn Lan Đình đỏ mặt khiến vẻ anh tuấn càng hiện rõ, chàng hơi liếc trộm Mai Sương, gặp ngay chính lúc nàng cũng đang liếc trộm ánh mắt hai người chạm nhau lập tức quay đi, cả hai đỏ bừng mặt, lúc ấy lại nghe tiếng cười của Ngô Ất:

- Ha... ha... ha... ha...

Để giấu vẻ ngượng nghịu, Tôn Lan Đình rút thanh đoản kiếm ánh sáng chiếu rọi cả gian nhà, chàng đưa đoản kiếm đến trước mặt lão khất cái:

- Lúc này vẫn bối tình cờ nhạt được đoản kiếm này sau lưng tâm bìa, tiếc thay nó đã chém gãy kiếm của Vương cô nương.

Khi nói ba tiếng Vương cô nương chàng liếc nhìn Vương Mai Sương chợt thấy nàng trừng mắt nhìn chàng. Bấy giờ Ngô Ất bị thanh đoản kiếm làm cho cá kinh, lão vội kêu to:

- Tuyệt kiếm!

Tôn Lan Đình dâng đoản kiếm lên hai tay:

- Lai lịch thanh kiếm này ra sao xin thỉnh giáo lão tiền bối.

Ngô Ất cầm thanh đoản kiếm lên nét mặt nghiêm hẳn lại, lão bước lại gần song cửa chỗ sáng nhất quan sát cẩn thận. Sau khi chau mày xem xét một lúc lão bật kêu lên "ủa" một tiếng rồi im bật. Ai nấy không dám mở lời sợ kinh động sự suy nghĩ của lão. Một lúc lão mới kêu lên mấy tiếng liền tiếp:

- Đúng rồi, đúng nó rồi!

Vương Mai Sương nôn nóng:

- Cái gì đúng mới được chứ? Xin lão tiền bối nói mau!

Ngô Ất cười ha hả đáp:

- Lão đã xem kỹ rồi, thoát đầu cứ tưởng là Ngư Dương kiếm nhưng không phải!

Thế kiếm này tên gọi là gì?

- Đại nha đầu chó nóng vội tính lão ăn mày ta chậm chạp lắm, cứ từ từ mới nói được... Thanh đoản kiếm này cũng ngắn như thanh Ngư Dương kiếm và độ sắc bén cũng tương tự, nhưng chỗ khác nhau của hai kiếm là thân kiếm này lờ mờ có chạm một tượng Tôn Phật bên trong, theo truyền thuyết kiếm này truyền từ đời Phật tổ nhưng đặc sắc của nó không phải là

ở chỗ sắc bén mà là kẻ nào sử dụng nó sẽ có một định lực rất lớn, nó là một bảo vật quý hiếm của võ lâm đấy.

Nói đến đó lão nghiêng thân đưa cho lão Man bà xem:

- Đây này lão Man bà xem đi!

Mạnh Ngọc Trân nhận kiếm giơ lên cao chỗ ánh nắng rọi vào cửa sổ quả nhiên bà nhìn thấy thấp thoáng giữa thân kiếm có một tượng Phật đang ngồi thiền định.

Lão khất cái nhìn Tôn Lan Đình sáng khoái nói:

- Tiểu tử, trời cho người vật này quý hiếm lắm, người hãy trao cho con nha đầu họ Vương này làm vật đính hôn đi.

Vương Mai Sương đỏ gay mặt, nàng quay ngoắt thân bỏ chạy ra cửa. Ngô Ất kêu to:

- Đại nha đầu đừng có thẹn quá chứ!

Tiếp đó lão cười ha hả:

- Đoàn kiếm này coi như sinh lễ của chú rể, lão Man bà cũng nên giao vật gì cho tiểu tử để làm tin cho cuộc hôn lễ này chứ?

Mạnh Ngọc Trân mỉm cười:

- Đã được ân tác thành của lão tiên bối, xin tuân lệnh.

Vừa nói bà vừa tháo dây lưng ngọc trao cho Ngô Ất:

- Đây là dây ngọc bội Huyền Nữ ngày xưa, xin coi đây là vật đính hôn của Sương nhi.

Nguyên khi Mạnh Ngọc Trân còn trẻ trong giới giang hồ xưng tụng bà bằng biệt hiệu Kim Phát Huyền Nữ, khi già lão bà mới xưng là Kim Phát Man Bà, dây đai ngọc này chính là tín vật khi bà còn bốn tấu giang hồ.

Tôn Lan Đình thấy hai lão nhân một sướng một họa tự ý định đoạt việc hôn lễ chàng vội nói:

- Việc sinh tử của gia phụ mẫu vẫn chưa rõ ra sao, việc này xin tạm gác lại!

Ngô Ất trừng mắt:

- Tiểu tử đừng làm mất công không của ta, mau cất tín vật đi còn việc này mai kia ta sẽ nói với phụ mẫu và sư phụ người sau.

Tôn Lan Đình tự nghĩ thù hận gia đình chưa báo đáp đâu lẽ lại thành hôn được, , chàng còn đang trù trù, hốt nhiên có một bóng người từ ngoài phi thân vào, đó là một lão nhân mặc một trường bào màu xanh lam vừa cũ vừa bẩn, Ngô Ất reo lên:

- Túy Quỷ, ngồi xuống đây, hãy bình phẩm ta nghe thử cuộc mai mối của ta có xứng đôi không?

Lão được gọi là Túy Quỷ ấy gật gù ;

- Xứng lắm, rất xứng đôi trai tài gái sắc!

Tôn Lan Đình đỏ mặt, thế là chàng bị bắt buộc phải nhận dây ngọc đai như một vật hôn ước do lão bà Mạnh Ngọc Trân trao cho, đồng thời bị lão khất cái Ngô Ất ép buộc phải nhận cả Trúc Lệnh của Cái bang trong người lão.

Mạnh Ngọc Trân chỉ vào lão quần áo lam lục nói với chàng:

- Tôn Lan Đình đây là Túy Lúy Càn Khôn Lã Quang Tài chính là bằng hữu của sư phụ ngươi đấy!

Tôn Lan Đình cung kính thi lễ:

- Thì ra Lã lão tiên bối cũng là một trong Võ Lâm Thất Tuyệt văn bối thường nghe sư phụ nhắc đến tên lão nhân gia văn bối lấy làm vinh hạnh.

Mạnh Ngọc Trân quay sang Lã Quang Tài:

- Túy Quỷ, hôm nay trận gió nào thổi lão đến đây? Nơi đây không có rượu ngon không biết lão đến có việc gì?

Lã Quang Tài đáp:

- Lão quỷ ta biết mười năm nay lão bà không hề rời núi nên đặc biệt tìm đến đây báo cho bà một tin?

- Tin gì?

- Trong vòng hai tháng trở lại đây trong võ lâm phát sinh mấy việc trọng đại. Man Bà, bà đã nghe đến ba chữ Hắc Y giáo chưa?

Mạnh Ngọc Trân đáp:

- Hắc Y giáo là cái gì, ta chưa hề nghe qua

Lã Quang Tài tiếp tục nói:

- Trước đây hơn một tháng, tám đại môn phái đều có nhận được thông báo giống nhau và đều do Hắc Y giáo gửi tới!

- Nội dung ra sao?

- Hạn định cho tám đại môn phái mỗi năm đến tháng hai phải mang vàng bạc đến nộp cho Hắc Y giáo!

- Cái Hắc Y giáo ấy đóng ở đâu chứ? Giáo chủ là ai?

- Xưa nay chưa ai nghe biết Hắc Y giáo nên chẳng ai biết tổng đàn ở đâu và ai là giáo chủ!

- Không biết đến giáo đàn ở đâu thì làm sao mà nộp vàng bạc?

- Tờ thông tri viết rất minh bạch, cứ đến hẹn bọn Hắc Y giáo sẽ sai người tới lấy!

- Sao tám đại môn phái ấy không bắt giữ tên đem tờ thông tri đến?

- Toàn bộ thông tri đều dán sẵn trên thân vị tổ sư của tám đại môn phái, đâu có ai đưa đến.

- Thế tám đại môn phái phản ứng ra sao?

- Tất nhiên không môn phái nào chịu nhục bị ức hiếp như thế. Hai mươi hôm trước, lão tửu quỷ ta ghé chơi Phi Vân sơn trang gặp Hạ Hầu Vân, tình cờ gặp cả bang chủ Cái bang và Phan Vân Tẩu Chu Thục Tuyên. Vô tình Võ Lâm Thất Tuyệt có bốn. Đột nhiên ngay lúc ấy ngoài trang xuất hiện một vải lụa do ai đó treo trên cây viết sáu chữ lớn "Tru Tam Kỳ, Diệt Thất Tuyệt" bên dưới ký rõ ràng Hắc Y giáo.

Ngô Ất xen vào:

- Có thể chúng uy hiếp bọn Thất Tuyệt thế thôi. Lúc ấy các người không tra xét xem ai là kẻ treo vải lụa ấy ư?

- Chúng ta đã lục soát khắp nơi nhưng không tra ra thủ phạm, chúng ta bèn bàn định một kế sách!

Mạnh Ngọc Trân hỏi:

Kế sách ra sao?

- Hắc Y giáo đã khiêu chiến, chúng ta lẽ nào khoanh tay? Vì bọn chúng không ước hẹn thời gian tử thí, chúng ta định lợi dụng tháng hai năm sau khi các đại môn phái đến gặp bọn chúng, chúng ta sẽ tự giúp các đại môn phái trừ diệt cái Hắc Y giáo, Man bà tử, kế sách như vậy lão bà có đồng ý không?

Mạnh Ngọc Trân khen:

- Được lắm, lão bà tử đồng ý!

- Đến khi cần chúng ta mỗi người sẽ đến trợ giúp một môn phái, chúng ta đã quyết định, lão Túy Quý sẽ chi viện phái Côn Luân, Hạ Hầu Vân sẽ đến Kim Đỉnh phái, Chu Thục Tuyên vốn là sư huynh chuởng môn phái Nga Mi, y sẽ giúp môn phái ấy. Bang chủ Cái bang sẽ giúp Hoa Sơn đồng thời phụ trách thông báo cho Thần Long tôn giả và các bằng hữu khác biết.

- Còn lão bà tử ta thì sao?

- Lão bà phụ trách tăng viện cho Thanh Thành phái.

Tôn Lan Đình tò mò:

- Còn sư phụ của văn bối sẽ tăng viện cho môn phái nào?

Mạnh Ngọc Trân hỏi:

- Thế còn hai môn phái Trường Bạch và Thiếu Lâm sao chưa có ai viện trợ cho họ?

- Thiếu Lâm có lịch sử lâu đời, cao thủ nhiều như mây không cần tăng viện!

Ngô Ất xen vào:

- Hắc Y giáo dám ngông cuồng như vậy tất chúng phải có nhiều cao thủ, vả chăng địch kín ta hở, các ngươi nên cẩn thận kẻo bị chúng ám toán!

- Hạ Hầu Vân hiện nay còn ở sơn trang chứ?

- Vì cần điều tra giáo đàn Hắc Y giao, y đã rời sơn trang rồi!

- Ngoài việc Hắc Y giáo, giang hồ còn xảy ra chuyện gì nữa?

- Còn nhiều việc kỳ lạ lắm nhưng Túy Quý ta chưa tra ra manh mối!

Sau đó họ bàn qua những chuyện khác, Tôn Lan Đình tức thì xin phép:

- Văn bối còn nhiều việc cần kíp nên không tiện ở lâu, xin được phép cáo từ các vị tiền bối!

Mạnh Ngọc Chân vui vẻ:

- Nếu vậy ta không dám giữ ngươi, Mai Sương hãy tiễn chân Tôn ca ca đi con!

Không biết từ bao giờ Vương Mai Sương đã vào tới, sắc mặt nàng có gì u oán khôn xiết, nàng chăm chú nhìn chàng. Sau khi từ giả ba lão tiên bối, Tôn Lan Đình theo Vương Mai Sương xuống núi.

Hai người lặng lẽ đi bên nhau không ai nói một lời vì tâm sự ngổn ngang không biết nói bắt đầu từ đâu. Cuối cùng, Vương Mai Sương đành mở lời trước:

- Ô! Sao ca ca không nói gì vậy?

Tôn Lan Đình thở dài. Nàng hỏi tiếp:

- Bao giờ ca ca mới định trở về?

- Nhiều là ba năm, ít là một năm!

- Nếu như muội muội hạ sơn, muội sẽ tìm ca ca ở đâu?

- Ta sẽ quyết tâm sẽ luyện xong võ công trong vòng ba năm, hiện bây giờ ta còn chưa quyết định sẽ khổ luyện ở nơi nào!

- Bất kể ca ca ẩn cư nơi đâu nhất định muội muội cũng sẽ tìm ra ca ca!

Tôn Lan Đình suy tính chớp nhoáng rồi đáp:

- Thôi! Chúng ta hãy ước định, mỗi năm cứ đến tiết trung thu vào khoảng giữa giờ thân, muội muội hãy đến Hoàng Hạc lâu ở Vô Xương đợi ta, nếu như ta không đến tất là vì võ công ta chưa luyện xong, còn nếu như muội muội không đến đó là vì muội muội có việc quan trọng khác, mỗi lần đợi đến hết giờ thân nếu không gặp cứ việc lên đường!

- Vâng, hãy ước hẹn như thế!

Vừa đi vừa nói bất giác đã đến chân núi. Tôn Lan Đình dừng chân:

- Sương muội hãy quay về đi, xin chớ quên hẹn ước ở Hoàng Hạc lâu nhé!

Chàng nhìn mái tóc lòa xòa và hai mắt rung lệ của nàng tự cảm thấy buồn khôn xiết, chàng nhìn nàng một lát, cuối cùng nghiêng răng nói mau:

Ta đi nhé!

Tức thì chuyển thân ra khỏi vùng chân núi, phi hành một mạch đã hơn dặm, quay đầu nhìn lại Vương Mai Sương vẫn còn đứng sững nơi chỗ cũ, chàng cố nén tiếng thở dài, thi triển toàn lực phi hành như bay.

Tối hôm đó, chàng đến một tiểu trấn trong tỉnh Tứ Xuyên, đèn đuốc đã thấp sáng rực rỡ khắp nơi, chàng đang cắm cúi đi bỗng chạm phải một người, người ấy tránh đường kính cẩn:

- Trong này phòng ốc sạch sẽ, xin mời công tử!

Tôn Lan Đình ngẩng đầu lên nhìn thấy mình đang đứng trước cửa có treo một đèn lồng lớn viết bốn chữ Cao Thăng Khách Điểm. Chàng theo điểm nhị bước vào, trong ấy là một gian đại sảnh, phía sau đại sảnh có sà lòn trồng hoa cỏ tốt tươi có phần thanh nhã. Điểm nhị dẫn chàng vào sâu bên trong, hai dãy phòng dựng dọc theo sân vườn hoa ngăn cách nhau bằng những vách gỗ, tiếng người huyên náo chứng tỏ nhiều phòng đã có khách trọ.

Điểm nhị thấp đèn gian phòng cuối cùng:

- Trà sẽ đem lên ngay bây giờ, còn nếu công tử muốn dùng cơm xin xuống tiền sảnh.

Nói xong điểm nhị bước ra ngoài. Tôn Lan Đình đặt cái túi vải xuống, đột nhiên chàng giật mình nín thở nghiêng tai nghe tiếng nói phòng kế cận. Thì ra lúc vô ý chàng nghe có tiếng rất nhỏ phòng bên cạnh nhưng chỉ nghe được mấy tiếng cuối cùng:

- ... thu thập lão Tôn Bá Dương cho xong!

Chỉ có mấy tiếng ấy lập tức phòng bên cạnh chuyển sang đề tài khác toàn là những chuyện phong hoa tuyết nguyệt rất khó nghe, Tôn Lan Đình dù có nghe nữa cũng không đoán ra bọn người ấy là ai.

Thoáng chốc điểm tiểu nhị đã mang trà đến, Tôn Lan Đình nhỏ giọng hỏi gã:

- Ai phòng bên cạnh vậy?

Điểm tiểu nhị vội xua tay, hạ giọng cực nhỏ:

- Đó là ba tên giang hồ hung ác!

Điểm tiểu nhị đi rồi, Tôn Lan Đình vội vã rửa mặt xuống tiền sảnh ăn vội qua loa cho xong bữa rồi về lại phòng chăm chú nghe câu chuyện phòng bên cạnh, nghe ngóng hồi lâu chẳng thu hoạch được gì.

Bất giác đã sang canh hai, phòng bên cạnh có tiếng nói:

- Hãy ngủ sớm đi thôi. Sơn chủ lệnh cho chúng ta hoàng hôn ngày mai phải đến Bích Sơn, chúng ta chỉ còn hai canh nữa là phải lên đường rồi đó!

Tôn Lan Đình vì lo bọn chúng nửa đêm đi mất nên suốt đêm ấy không dám ngủ, chàng ngồi khoanh chân điều tức dưỡng thần. Sắp đến canh tư phòng bên cạnh có tiếng động lạ,

tiếp đó cửa sổ ken két mở và trên nóc nhà có nhiều tiếng áo bay phần phật. Tôn Lan Đình vội quơ túi vải khoác lên vai quăng lên trên bàn một nén bạc nhỏ, đẩy cửa vọt thân ra, chàng đứng trên mái nhà quét mắt chung quanh thấy ba bóng người thân pháp rất mau chạy về hướng bắc.

Không dám chậm trễ, chàng thi triển Tiềm Long thân pháp gia truyền đuổi theo sau lưng. Đuổi theo một mạch hơn mười dặm, vượt qua một khu rừng, ba bóng người trước mặt chàng đột ngột dừng chân chuyển thân hoành chân chặng ngang đường đợi Tôn Lan Đình vượt đến. Một tiếng quát:

- Tiểu tử muốn tìm chết, đuổi theo chúng ta có dụng ý gì?

Tôn Lan Đình liếc ba tên ấy, cầm đầu là một hán tử ước độ trên bốn mươi để hàng râu lún phún mặt đầy vết sẹo do đao kiếm chém còn hai tên kia khoảng ba mươi thân thể trắng kiện phi thường, cả ba đều mặc áo đen dạ hành sau vai mỗi tên đều lộ ra chuỗi kiếm.

Tôn Lan Đình trùng trùng mắt uy mãnh:

- Đem qua trong khách điếm tiện nghe các người nhắc đến Tôn Bá Dương, vì e kinh động đến khách điếm nên chưa tiện hỏi, nếu các người chịu nói rõ Tôn Bá Dương sống chết ra sao tại hạ xin cảm tạ vô cùng, còn như nếu không chịu nói chớ trách tại hạ vô lễ.

Tên cầm đầu buông chuỗi cười hăng hắc:

- Kim Đỉnh Tam Thủ chúng ta lại sợ người hay sao? Người đã nghe lọt việc ấy thì người phải khấu đầu xin tha mạng, may ra chúng ta sẽ tha cho!

Ba tên này chính là bọn có biệt hiệu Kim Đỉnh Tam Thủ rất nổi tiếng giang hồ gồm: Thiểm Điện Thủ Ngô Phương, Truy Hồn Thủ Vương Hồ, Hàn Nguyệt Thủ Vương Báo, võ công của chúng tuy không phải hạng nhất nhưng về kinh công có thể liệt vào hàng cao thủ, chúng nhìn thấy Tôn Lan Đình còn trẻ nên có ý khinh thường.

Tôn Lan Đình cười lạnh lùng:

- Im đi, nghe tại hạ nói đây, với võ công ba người các người không phải là đối thủ của Tôn Bá Dương lão anh hùng đâu vả chẳng chưa hề nghe nói trên núi Kim Đỉnh có ai là sơn chủ? Nếu nói thực cho ta biết, ta sẽ mặc cho các người đi!

Hai mắt Ngô Phương trợn trừng gầm lớn:

- Tiểu tử ngông cuồng, bao nhiêu lời bàn tán của chúng ta nó đã nghe lỏm hết rồi!

Wang Hồ cũng gầm:

- Giết y chết cho xong!

"Soạt" một tiếng hấn rút đại đao liên hoàn chém mạnh tới thành chiêu Lục Phách Hoa Sơn nhắm trên đầu chàng chém xuống. Tôn Lan Đình động thân chớp nhoáng tay tả chàng chém tạt qua lưng lưng, tay hữu xuất chiêu pháp Tiềm Long Thủ đâm thẳng tới đối phương.

Vương Hồ vội thu đao biến chiêu Huyền Ô Hoạch Sa chém phạt ngang qua cánh tay phải chàng. Tôn Lan Đình thu vội tay xuất chiêu Song Đồng chưởng ra chưởng đẩy tới trước hữu chưởng đẩy tới sau liên hoàn tấn công đối phương. Vương Hồ lung túng thu kéo đao về bảo vệ trước ngực đồng thời bị bức bách lùi lại ba bước. Tôn Lan Đình bám sát theo triển khai bộ thức Tiềm Long Bộ thân hình chuyển động vòng sang bên tả Vương Hồ, tay phải đánh chiêu Thần Long Hí Chiêu xĩa thẳng vào mắt trái đối phương đồng thời chân chàng quét mạnh thành chiêu Thiết Ngưu Canh Địa cuốn tới hai chân đối phương. Vương Hồ lắc đầu Phụng Điều Đầu tránh thoát tay phải chàng nhưng thân hình đã hơi chậm, hai chân hấn bị Tôn Lan Đình quét trúng, hấn rú lên ngã ngửa văng ra hơn trượng nằm bất động dưới đất.

Chính đang lúc ấy chợt Tôn Lan Đình nghe sau lưng có tiếng gió, cước bộ chàng vọt tới Tiềm Long Bộ tránh đao chém tới sau lưng, hai tên Ngô Phương, Vương Báo song song nhảy tới, đại đao của Ngô Phương múa hoành xuất chiêu Kim Ty Nhiều Biều chém ngang sau cổ chàng, còn đao Vương Báo lại xuất chiêu Độc Xà Nhập Động xả xuống dọc lưng chàng.

Cước bộ Tôn Lan Đình vẫn đạp Tiềm Long Bộ chuyển thân liên tiếp mấy lần tránh luôn hai chiêu, chàng vọt tới trước mặt hai đối thủ, tay phải đẩy thành chiêu Long Trảo Phát Vân chớp nhoáng đâm vào huyệt Tương Đài của Ngô Phương còn tay trái chàng xuất chiêu Khai Bi Thủ chụp vào vai Vương Báo. Ngô Phương quả không thẹn là cao thủ đứng đầu ba tên này, tả chưởng hấn quật ngoặt lên thành chiêu Phân Hoa Phất Liễu phong bế huyệt đạo đồng thời đao ở tay phải đâm thọc vào sườn trái đối thủ theo chiêu Đại Bàng Triển Xí.

Vương Báo tuy không bị Tôn Lan Đình chụp trúng nhưng hấn bị bức bách nhảy sang tả hai bước mới tránh kịp. Tôn Lan Đình chợt thấy đao Ngô Phương thọc vọt tới, chàng lập tức chuyển thân thi triển Thần Long Thám Trảo búng tay tới ngang eo đối phương đồng thời cước pháp bật lên gầm to:

- Ngã xuống!

Cước chàng đá trúng bụng dưới Ngô Phương hấn thấy hai mắt tối sầm lại, lập tức buông rơi mất đao phiến thân ngã liền.

Vương Báo cả sợ gầm lên:

- Ta liệu chết với tiểu tử ngươi!

Hắn triển khai hết công lực toàn thân phóng lưỡi dao trong tay bay vọt tới Tôn Lan Đình. Chàng không ngờ đối phương lại phóng dao, thân hình đảo ngang chớp nhoáng. “Xoẹt” một tiếng dải tay áo chàng đã bị đại dao bay lướt qua chém rách một mảnh lớn. Trong lúc chàng còn đang kinh ngạc, Vương Báo Lợi dụng cơ hội thân hình phóng vọt vào khu rừng bên cạnh đường chạy mất.

Tôn Lan Đình không đuổi theo, chàng bước lại gần Ngô Phương đang phục dưới đất, bấy giờ Ngô Phương đã tỉnh dần hắn đang định bỏ chạy, chàng đã bước tới trước mặt, xuất thủ mau chớp điểm vào Nhuyễn Ma huyết của hắn đồng thời chàng quát:

- Ta và các người không thù không oán, ta không muốn đả thương người, ta chỉ cần hỏi vài câu, nếu như thành thực trả lời ta lập tức thả người về.

Ngô phương đảo lộn lia lịa cặp mắt giảo hoạt đáp:

- Xin thiếu hiệp cứ nói Ngô mỗ nhất định thành thật hỏi đáp!

- Chung Nam Nhất Tẩu Tôn Bá Dương hiện tại còn sống hay đã chết? Khi xưa hung thủ tàn hủy nhà họ Tôn và giết chết Thiên Nam Điều Khách Vương Nhược Hư là những ai? Nói mau!

Ngô Phương gian xảo nghĩ bụng: “Hiện tại ta không nói coi như tự tìm cái chết, việc gì ta không vu can giá họa cho người lừa tên tiểu tử ấy?”

Hắn lập tức đáp:

- Tiểu hiệp chuyện ấy chính Ngô mỗ là người biết rõ nhất. Nga Mi phái có mối thù sâu với Tôn Bá Dương nên phái xuất cao thủ Phan Vân Tẩu Chu Thục Tuyên cầm đầu Nga Mi bát kiếm đến nhà họ Tôn báo thù, bấy giờ đã giết chết Thiên Nam Điều Khách và đả thương hai phu thê Tôn lão anh hùng trọng thương bắt về giam giữ núi Bích Sơn phía Tây Nga Mi.

- Tại sao người biết rõ điều ấy?

- Sơn chủ chúng tôi là bạn cũ của Tôn lão anh hùng, sau khi sơn chủ thám thính được tin tức liền sai hôm nay chúng tôi phải lên Bích Sơn chuẩn bị cứu thoát Tôn lão anh hùng, tất cả mọi chuyện chúng ta nghe từ sơn chủ.

- Sơn chủ các người là ai? Phải chăng trú ngụ trên núi Kim Đỉnh?

- Sơn chủ chúng tôi rất ít khi xuất hiện trên giang hồ nên chẳng ai biết tên họ người, chúng ta chỉ biết gọi người là sơn chủ và nghe lệnh người, tiểu hiệp nếu có can đảm hoàng hôn hôm nay hãy lên núi Nga Mi tất sẽ gặp mặt sơn chủ.

Tôn Lan Đình không biết bị hấn lừa gạt, chàng còn đang trù trù chọt nghe Ngô Phương van xin:

- Tiểu hiệp chớ đa nghi, nếu Ngô mỗ nói sai nửa câu thề sẽ không sống trọn đời, mấy đời rồi họ Ngô ẩn cư trên núi Kim Đỉnh lẽ nào lại nói dối tiểu hiệp?

Tôn Lan Đình vốn là người chí thành, kinh nghiệm giang hồ lại chưa có chút gì, nghe hấn thề thốt kể ra cũng có lý, thêm nữa Ngô Phương giả vờ rất khéo léo, nét mặt hấn vô cùng thành khẩn chàng không thể không tin. Bấy giờ lòng chàng đang gấp như lửa đốt chỉ hận không thể bay lên núi Nga Mi ngay lập tức để giải cứu cha mẹ, chàng hấn oán giận rặng:

- Bọn Nga Mi ngông cuồng, Tôn Lan Đình ta thề sẽ không đời chung với các người!
 Ngô Phương cố ý ôi chà hai tiếng:

- Mọi việc tiểu hiệp cần hỏi Ngô mỗ đã trả lời xong hết, xin hãy giải khai huyết đạo cho Ngô mỗ...

Tôn Lan Đình lập tức giải khai huyết đạo cho hấn, hấn thở phào lồm cồm bò dậy cười khố:

- Huynh đệ ba người chúng ta hai người đã thụ thương, một người đã bỏ chạy, hôm nay coi như lỗ việc mất rồi!

Tôn Lan Đình bần khoản vái hấn một vái:

- Tại hạ Tôn Lan Đình là con trai của Tôn Bá Dương hôm nay có lỗi với chư vị sau này sẽ xin tới tận núi Kim Đỉnh chịu hình phạt!

Ngô Phương cười gương:

- Đã sắp muộn rồi, mời tiểu hiệp hãy mau lên đường, thương thế của chúng tôi tự lo liệu được.

Tôn Lan Đình vái một vái nữa:

- Tại hạ xin cáo từ trước!

Nói xong chàng chuyển mình vọt thân pháp chớp nhoáng hướng về phía Bắc. Ngô Phương nhìn chàng đi xa, hấn mới ngửa mặt cười lạnh lùng bước đến bên thân Vương Hồ đỡ đồng bộ dậy khập khiễng đi vào trong rừng.

Wang Hồ nhăn nhú cặp lông mày hỏi:

- Đại ca có việc gì mà phải thề thốt với hấn vậy?

- Cứ thể bừa cũng có sao, tiểu tử nọ nếu thật đặng độ với sơn chủ không thể sống sót nổi, còn nếu không tất cũng tử thương bởi các cao thủ Nga Mi phái.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>